

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **L. T. M.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. MV-60142-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2020, č. j. 30 A 186/2018 – 44, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a napadené rozhodnutí potvrdila. Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované.

[2] V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) požádala i o přiznání odkladného účinku. Uvedla, že v České republice pobývá již sedm let a je zde sociálně, kulturně i ekonomicky integrována. Nebude-li kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, bude muset opustit území České republiky, přestože veškeré zázemí má zde, včetně společné domácnosti se svým partnerem, českým občanem. Stěžovatelka dále poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodala, že nepřiznáním odkladného účinku by jí bylo znemožněno se účastnit řízení nebo se osobně radit se svým zástupcem. Případným výkonem napadeného rozhodnutí by proto byla závažně narušena procesní práva stěžovatelky. Stěžovatelce hrozí nepoměrně větší újma v podobě nuceného vycestování z České republiky před rozhodnutím o kasační stížnosti, než jaká může vzniknout jiným osobám, a neshledává ani rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořila. Stěžovatelka požádala o povolení k přechodnému pobytu z důvodu sloučení se státním občanem České republiky, avšak v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že stěžovatelka skutečně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Opakovaná pobytová kontrola v místě hlášeného pobytu stěžovatelky takové soužití neprokázala. Žádost stěžovatelky byla zamítnuta kvůli tomu, že se stěžovatelka nedostavila k výsledku, přičemž neprokázala důvod, pro nějž se z výsledku omluvila. Podle mínění žalované stěžovatelka nedoložila ani skutečnost, že jí v souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí nebo právním následkem z něj plynoucím hrozí závažná újma.

II. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[4] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[5] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy, tedy výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. Proto i k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby takové mimořádné okolnosti konkrétně vylíčil a podrobně zdůvodnil, proč se domnívá, že jeho mimořádná situace vyžaduje odložení účinků pravomocného rozhodnutí (k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32).

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom své dřívější judikatury (např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100), na kterou stěžovatelka odkazuje. Závěry dovozené v citovaném usnesení však byly relativizovány některými pozdějšími usneseními Nejvyššího správního soudu, např. usnesením ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017 – 19, usnesením ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 25 nebo usnesením ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Azs 270/2017 – 28.

[7] Rozhodovací praxi k otázce žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v cizinecké nebo azylové agendě odůvodněných především možným dotčením na procesních právech sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nedávno vydaném usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38. Uvedl zde, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepostačuje pouze v obecné rovině vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nebo jeho právo být v kontaktu se svým zástupcem, pokud k tomuto tvrzení nepřistoupí další důvody či individuální okolnosti soudního řízení v dané věci.

[8] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje v této věci podmínky pro přiznání odkladného účinku za splněné. Stěžovatelka nijak nekonkretizovala, jakých procesních práv by byla v důsledku nepřiznání odkladného účinku zbavena, či jaké pokyny zástupci přichází v úvahu a lze je činit pouze osobně. Kasační stížnost je doplněna

pokračování

a lze o ní věcně rozhodnout, přičemž v případě potřeby může komunikace stěžovatelky s jejím zástupcem probíhat na dálku. Stěžovatelka neprokázala ani to, že by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti utrpěla nepoměrně větší újmu než jiné osoby, neboť možný vznik újmy v důsledku zásahu do soukromého života stěžovatelka uvedla pouze ve velmi obecné rovině. Toto tvrzení navíc neodpovídá zjištěním učiněným správními orgány, podle nichž nebylo partnerské soužití stěžovatelky s občanem České republiky prokázáno, a to i s ohledem na zjištění správních orgánů, že stěžovatelka je vdaná za jiného muže. Ani povšechné prohlášení o stěžovatelčině sociální, kulturní a ekonomické integraci v České republice a její tvrzená bezúhonnost nemohou bez dalšího obstát jako důvody pro přiznání odkladného účinku.

[9] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a zvážení tvrzení stěžovatelky dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky napadeného rozsudku, pro stěžovatelku samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na právech. Protože nebyla splněna již tato první podmínka pro přiznání odkladného účinku, soud se dále nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[10] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[11] Soud závěrem podotýká, že z usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o věci samé (k tomu usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu